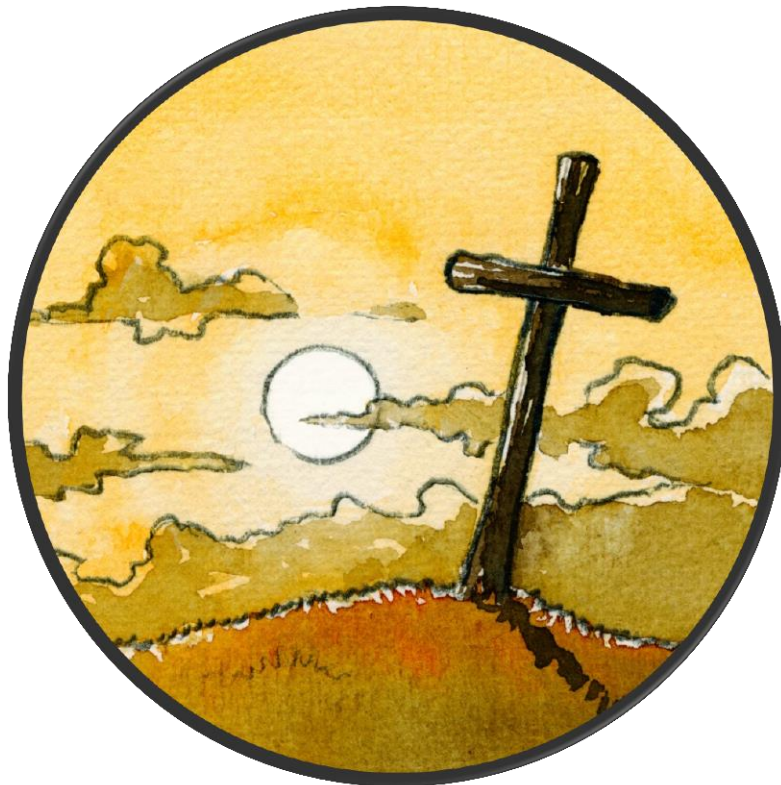

Fasteretreat 2014

... Gud beslöt att låta all fullhet bo i honom och att genom hans blod på korset stifta fred och försona allt med sig genom honom och till honom, allt på jorden och allt i himlen. (Kol 1:19-20)

”Vägen mellan krubban och korset”

Mitt i fastans allvar möts vi av ärkeängeln Gabriel som kommer med bud till Maria om att hon skall föda Guds son, världens frälsare. Det är nära mellan krubban och korset. Vem är denne Gud som går lidandets väg för min skull? Varför vill han offra alltför mig? Vad är det han ser i mig som är så värdefullt?

MEDITATION 1 - FREDAG KVÄLL

... Gud beslöt att låta all fullhet bo i honom och att genom hans blod på korset stifta fred och försona allt med sig genom honom och till honom, allt på jorden och allt i himlen.

Så är jag här...

Följ med mig bort till en öde trakt, så att vi får vara ensamma och ni kan vila er lite ... det var du Jesus som sade detta till dem som följde dig. Därför är jag här, därför har jag avdelat dessa timmar för dig och för mig. Jag vill att du lyssnar på mig – och jag vill kunna lyssna till dig.

Mitt hjärta är så ofta fyllt av allt det jag bär med mig, så fyllt att det svämmar över av känslor, upplevelser, trötthet, glädje, vilshenhet och rädsor. Jag tänker ibland att mitt inre är som kaoset innan allting blev kosmos - ordning, där i begynnelsen.

Ibland tror jag att jag måste tömma mig på allt jag har för att kunna lyssna på dig, för att du skall få plats – och jag försöker tömma, försöker bli tyst i mitt inre, försöker kasta ut allt som distraherar – och har jag tur fungerar det för en kort, kort sekund – sedan dyker allt upp igen – oövervinnerligt. Då kan det hända att jag förtvivlar och tror att jag inte är en andlig människa, tror att jag inte kan ge plats åt dig, tror att jag inte duger som lärjunge åt dig.

Men så läste jag skapelseberättelsen igen. Det var inte alls så att du först fick tömma tillvaron på allt för att du skulle kunna få plats i den – det var ju du som var Herre också över kaoset. När tiden var inne sade du ditt ord – och det blev ljus, livgivande vatten, dag för aktivitet och natt för vila, det strömmade fram liv i vattnet, på jorden, i luften, det växte och frodades - och när ditt ord hade talat färdigt stod Adam och Eva där i en lustgård som var så skön att skåda att den var allt. Allt var frid – shalom.

Är det så också i mitt liv – att det som saknas inte är tomhet och stillhet och mindre saker att göra – utan ditt ord som skapar kosmos utav kaos?

När oron återigen dök upp i världen då ormen lurade människan att själv skapa oordning i tillvaron med den kunskap på gott och ont som ormen visste att människan inte kunde hantera – och kaos återigen bröt in i Guds ordnade värld – då sände du din son att förkunna Guds rike – Guds rike där shalom, frid och fred evigt skulle råda. Och som redskap för denna fred gav du förlåtelse och förlåtelse och förlåtelse – du gav hopp och helig Ande, du gav allt - Jesus. Jesus är ordet som var till från begynnelsen – och i ordet var liv...

Så här är jag nu, i en trakt där jag får vila mig lite, bära fram mina behov – men än mer lyssna till dig, till ditt ord som skapar kosmos av kaos, som skänker förlåtelse på förlåtelse, som viskar hopp in i min förvirring, som vill mig allt gott... fastän jag inte förstår det...

”Gud sände sin ende son till världen för att vi skulle få liv genom honom. Detta är kärleken: inte att vi har älskat Gud utan att han har älskat oss och sänt sin son som försoningsoffer för våra synder.” (1 Joh 4:9-10)

Hur kan någon älska mig så?

Du som omfamnar allt – du som från krubban till korset gav ditt liv för oss – tala till oss med det ord som skapar ordning och liv i vår trasighet...

* * *

1 Mos 1:1-8

I begynnelsen skapade Gud himmel och jord.

Jorden var öde och tom, djupet täcktes av mörker och en gudsvind svepte fram över vattnet. Gud sade: "Ljus, bli till!" Och ljuset blev till. Gud såg att ljuset var gott, och han skilde ljuset från mörkret. Gud kallade ljuset dag, och mörkret kallade han natt. Det blev kväll och det blev morgon. Det var den första dagen.

MEDITATION 2 – LÖRDAG MORGON

... Gud beslöt att låta all fullhet bo i honom och att genom hans blod på korset stifta fred och försona allt med sig genom honom och till honom, allt på jorden och allt i himlen.

Du föddes in i mitt liv...

Efter syndafallet ändrades tillvarons villkor. Plötsligt blev det döden som var alltings slutstation. Den eviga glädjen var borta, i dess ställe kom den eviga fruktan, fruktan för meningslösheten, fruktan för den eviga tystnaden, fruktan för döden. Sedan den dagen har vi på olika sätt försökt fylla våra liv med mening – skapad mening. Vi söker vår tillflykt i det som för tillfället ger oss distraktion från det som skrämmer oss: arbetet, fritidsintresse, projekt av olika slag, till och med familjen och vänskapskretsen kan i bland bli en sådan tillflyktsort som gör att jag glömmer det som kommer – mörkret, döden, tystnaden – meningslösheten. Sådant såg det liv ut som Jesus valdes att födas in i. Sådant ser ofta våra liv ut.

Jesus föddes på så sätt för att dö – liksom var och en av oss.

Det är i detta perspektiv som uppståndelsen blir så stor och viktig. Han föddes för att dö och för att uppstå så att det eviga livet kunde få en chans till i denna värld – i våra liv.

I krubban, på altaret, ligger om en stund världens frälsare – han som sade om sig själv: Jag är livets bröd... Han föddes i Betlehem för att i varje mässa födas in i deras liv som vill ta emot honom. När brödet vilar på altaret får vi framför oss se stallet, ana stjärnan, stämma in i änglarnas lovsång. När brödet bryts får vi se hur Kristi kropp bryts för oss på Golgata kors.

Se Guds Lamm som bortager världens synder – förbarma dig över oss...

Och han förbarmar sig över oss... han låter sig födas in i våra hjärtan och kroppar för att dela våra liv. Han föds in i våra hjärtan och kroppar så att vi kan dela hans liv.

Han tog vår död och gav oss sitt liv... Hur kan någon älska mig så?

Saliga de som är bjudna till Lammets måltid...

Låt oss bereda oss genom att lämna all vår död, alla vår synd och skuld till honom...

* * *

Arbeta inte för den föda som är förgänglig utan för den föda som består och skänker evigt liv och som Människosonen skall ge er. Ty på honom har Fadern, Gud själv, satt sitt sigill." De frågade då: "Vad skall vi göra för att utföra Guds verk?" Jesus svarade: "Detta är Guds verk: att ni tror på honom som han har sänt." De sade: "Vilket tecken vill du göra, så att vi kan se det och tro på dig? Vad kan du utföra? Våra fäder åt mannat i öknen, så som det står skrivet: Han gav dem bröd från himlen att äta." Jesus svarade: "Sannerligen, jag säger er: Mose gav er inte brödet från himlen, men min fader ger er det sanna brödet från himlen. Guds bröd är det bröd som kommer ner från himlen och ger världen liv."

De bad honom då: "Herre, ge oss alltid det brödet." Jesus svarade: "Jag är livets bröd. Den som kommer till mig skall aldrig hungra, och den som tror på mig skall aldrig någonsin törsta. Men som jag har sagt er: ni har sett mig och tror ändå inte. Alla som Fadern ger mig skall komma till mig, och den som kommer till mig skall jag inte visa bort. Ty jag har inte kommit ner från himlen för att göra vad jag själv vill utan för att göra hans vilja som har sänt mig. Och detta är hans vilja som har sänt mig: att jag inte skall låta någon gå förlorad av dem som han har gett mig utan låta dem uppstå på den sista dagen. Ty detta är min faders vilja: att alla som ser Sonen och tror på honom skall ha evigt liv. Och jag skall låta dem uppstå på den sista dagen."

Joh 6:27-40

MEDITATION 3 – LÖRDAG MIDDAG

... Gud beslöt att låta all fullhet bo i honom och att genom hans blod på korset stifta fred och försona allt med sig genom honom och till honom, allt på jorden och allt i himlen.

Jag får gå lidandets väg med dig

”Smärtornas man”... det är namnet på vår frälsare. ”Smärtornas man”.

I ett samhälle bortanför de vackra städerna växte han upp, räknad till oäktingarna och säkert utanför den hedervärda bygemenskapen sedan barnsben: ”– Är inte det Marias son, grovarbetaren... vem tror han att han är? – oäktingen - komma och undervisa oss i Guds ord – oförskämt – döda honom, driv honom mot undergången!”

Jesu var inte utan känslor. Ibland tänker vi att det är så då oljemålningarna beskriver den vackre fräsaren som i en teatralisk pose låter sig hängas på korset och dö, utan att visa en enda känsla. Men Jesus visste vad smärta var – han visste vad det var att vara utanför, mobbad, behandlad som en andra klassens medborgare. Jesus grät sig säkert till sömns många gånger. Han greps av ångest inför det som väntade honom; lidandet och döden. Jesus var inte befriad från dödsrädsla. Han är ju människa, som vi.

Jesus såg inte Gud mer än vi gör, han hade ingen annan förmåga att förtrösta på Gud än vi har. Jesus var, liksom vi, begränsade av våra hjärnors förmågor. Vi glömmer så lätt att det är så och säger att Jesus inte kan förstå hur vi har det eftersom han ju ständigt såg Gud, visste att han skulle uppstå, - för honom var ju bara livet en teaterföreställning som på ett blodigt med poetiskt sätt skulle berätta om den dolde gudens bortommänskliga kärlek. Men så var det inte ... ”Min Gud, min Gud, varför har du övergett mig!!!” ... Så var det!

Jesus trodde på uppståndelsen, men inte mer än vi kan göra, han kände Gud, sin Fader, men inte mer än vi kan göra. Han visste att han var Guds son, men inte mer än vi vet att Gud fader skapade också oss. Om det inte varit just så, då hade han inte varit smärtornas man – men det är han! Därför vågar vi komma till honom med allt vad vi bär på i våra hjärtan – inget mörker är för mörkt för att han inte redan skall ha varit där... han väntar på oss just där!

Jesus är medlidande. Han lider med oss. Bara den som kan lida kan vara medlidande. Jesus tycker inte synd om oss – det är inte så hans medlidande ser ut. Det är djupare än så. Jesus identifierar sig så med oss att han är ett med oss. Han lider när vi lider. Han står inte utanför och ler överseende och säger; ”stackars dig” – nej, han är i dig och bär dig. Han är medlidande – han vet vad som är i människan – han vet redan allt som finns i dig. Och ändå vill han vara just där – i ljuset hos dig – i mörkret hos dig...

Hur kan någon älska så?

* * *

*Som en späd planta växte han upp inför oss,
som ett rotskott ur torr mark.
Han hade inget ståtligt yttre
som drog våra blickar till sig,
inget utseende som tilltalade oss.
Han var föraktad och övergiven av alla,
en plågad man, van vid sjukdom,
en som man vänder sig bort ifrån.
Han var föraktad, utan värde i våra ögon.
Men det var våra sjukdomar han bar,
våra plågor han led,
när vi trodde att han blev straffad,
slagen av Gud, förnedrad.
Han blev pinad för våra brott,
sargad för våra synder,
han tuktades för att vi skulle helas,
hans sår gav oss bot.*

Jes 53:2-5

MEDITATION 4 – LÖRDAG EFTERMIDDAG

... Gud beslöt att låta all fullhet bo i honom och att genom hans blod på korset stifta fred och försona allt med sig genom honom och till honom, allt på jorden och allt i himlen.

Din död är min...

”Det är fullbordat” ... Det går inte att uttrycka tydligare ... ”Det är fullbordat” ...

Oljemålningen visar den vackre frälsaren med sitt sedliga höftskynke. Några vackra blodstrimmor leker ned för hans fridfulla ansikte. Törnekronan vilar lätt på hjässan och har knappt ens gjort någon rispa på den bleka huden. Nedanför står modern, vackert klädd i blått och rött, med en enkel tår glittrande i ögonvrån. Allt är andäktigt tyst, vackert – och lärjungen Johannes hår glänser guldgult i solnedgången...

Tavlan skapar en skön distans – den berör inte mer än att den tilltalar mitt estetiska sinne – men den berör egentligen inte...

Mannen på korset var med all säkerhet inte vacker – han var som en man skyler sitt ansikte för – en som man vänder sig bort ifrån efter som det gör alldeles för ont att se på honom. Ansiktet, uppsvullet av misshandeln, tandlöst av slag och livets hårda verklighet, törnen som letar sig djup in under huden, den vanställda kroppen, nakenheten, utblottelsen.

Gråten. Moderns hulkande förtvivlan – ordlös gråt – förvidna ansikte – dofterna – ensamheten - hjälplösheten. Det måste ha varit helvetet på jorden – en avrättningsplats där människor dödar människor, tar sig rätten att leka Gud – helvetet på jorden, inte alls passande för en estetiskt tilltalande oljemålning – men desto mer passande för den människa som i sitt liv varit just där... nära helvetets ensamhet och förtvivlan... och se... till och med där är Gud...

”Det är fullbordat” ... Kampen är utkömpad ... lidandet hade sitt slut. Varje sena i kroppen släppte sin spänst, gav upp. Manggestalten sjönk motståndslöst ner och den tystnad som bara döden kan bära med sig sänktes över korset, över platsen, över de älskandes hjärtan. Det är fullbordat.

Vägen mot friheten låg nu öppen. Guds ord hade än en gång talats ut över kaosmakterna - men kaosmakterna trodde i stunden att det var de som segrat – det såg ju så ut; Guds son, besegrad, förnedrad till ett blodigt bylte på en träpåle – vad skulle kaosmakterna annars tro, än seger. Men Ordet som var uttalat var kärleken blodiga ord – den kärlek som inte frånsäger sig varken smärta eller förnedring för den älskades skull. Ordet var samma ord som skapat ljus mitt i det mörkaste universum: Varde ljus, varde, liv, varde hopp, varde framtid, varde evighet, varde shalom – och när de döda, efter jordbävningen, började stiga upp ur gravarna, förstod kaosmakterna att deras seger inte var så enkel som de trodde. Guds kärlek hade lurat kosmakterna in i fällan – kärlekens fälla – för kaosmakterna trodde inte att någon kunde älska så – så som Jesus älskat – ingen kunde väl älska så – så tänkte de – kaosmakterna – och gick i fällan.

Men någon kunde faktiskt älska just så.

Döden har inte en chans mot dig. Genom dopet dog du med honom – bort från kosmakternas seger över dig... När du steg upp ur dopgraven var du en ny skapelse. Guds ord hade skapat kosmos ur ditt kaos. Det är fullbordat... för din skull...

* * *

Vet ni då inte att alla vi som har döpts in i Kristus Jesus också har blivit döpta in i hans död?

Genom dopet har vi alltså dött och blivit begravda med honom för att också vi skall leva i ett nytt liv, så som Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet.

Ty har vi blivit ett med honom genom att dö som han skall vi också bli förenade med honom genom att uppstå som han.

Vi vet att vår gamla människa har blivit korsfäst med honom för att den syndiga kroppen skall berövas sin makt, så att vi inte längre är slavar under synden. Ty den som är död är frikänd från synden.

När vi nu har dött med Kristus är vår tro att vi också skall leva med honom.

Vi vet ju att Kristus har uppväckts från de döda och inte mer skall dö. Döden är inte längre herre över honom.

När han dog, dog han bort från synden, en gång för alla.

När han nu lever, lever han för Gud.

Så skall också ni se på er själva: i Kristus Jesus är ni döda för synden men lever för Gud.

Rom 6:3-11

MEDITATION 5 – LÖRDAG KVÄLL

... Gud beslöt att låta all fullhet bo i honom och att genom hans blod på korset stifta fred och försona allt med sig genom honom och till honom, allt på jorden och allt i himlen.

också genom din egen själ skall det gå ett svärd ...

Vid korset stod Maria. Också för henne var nu allt fullbordat. Ängeln hade trängt sig in i hennes liv och sagt att den graviditet som nu tagit sin början var annorlunda. Hon skulle få bära Guds son – något Maria inte kunnat förstå – men accepterat – i tro. Kanske anade hon ända vad det skulle innebära...

Symeon, den gamle vise mannen i templet, hade bekräftat Marias farhågor;

"Detta barn skall bli till fall eller upprättelse för många i Israel och till ett tecken som väcker strid - ja, också genom din egen själ skall det gå ett svärd - för att mångas innersta tankar skall komma i dagen."

Och nu: korset - modern och sonen – Gud långt borta – ordlösheten – tystnaden - dödstystnad.

Maria var en vanlig människa. Oljemålningen har gjort henne stoisk, lugn, medveten om vad som skedde. Men verklighetens Maria hoppas jag var annorlunda – var mänsklig. Hon hade troligtvis inte en tanke på stjärnan, på ängelns besök, på Jesu första vistelse i templet där han diskuterade med de äldste, inte en tanke på hans underliga utsagor om Guds rike och vetekornet som skulle dö för att uppstå, inte en tanke på vinundret i Kaana, där hon själv hade varit så trosviss och uppmanat tjänarna att hålla upp vattnet, som nu var vin. En människa tänker nämligen inte på sådant när någon man älskar torteras, skymfas och dödas.

Maria, som senare skulle få kallas kyrkans moder, var en vanlig människa, troligtvis utbildad, sliten av hårt arbete, änka sedan tidiga år, socialt utsatt eftersom hon hade en oäkting som son. Och samtidigt Guds moder...

Få har fått se kärlekens smärta så djupt som hon. Se kärlekens smärta – och känna den i sin egen kropp. Förstod hon den kärlek hon fick se kämpa in i döden där på korset – förstod hon att också hon var drabbad av den? Knappast.

När helvetet drabbar oss förmår vi inte se Guds kärlek – våra ögon är så fyllda av rädsla, sorg eller hat att de inte förmår se i tro. Och det gör inget – det bara är så. Sorgen har sin tid, rädslan sin – ja, även hatet har sin tid. Men Guds kors står kvar... står alltid kvar... Gud slutar aldrig älska – och vi kan inte förstå det. Bara leva nära det.

När svärdet går genom ens själ blundar jag av smärta och tror i stunden att Gud övergivit mig. Inte kan väl Gud vilja denna smärta – straffar han mig?!

Men tider kommer då allting blir annorlunda. Plötsligt öppnas ögonen, solen randas, gryningen lockar fåglarna att sjunga - och vi ser. Mitt i lidandet närmar sig en gestalt – så ljus att den går att ta för solen. Och mörkret viker för ljusgestalten ... och den banar sig väg ... den närmar sig ... och gestalten får konturer, anletsdrag, och ett ansikte – ögon som ser. Seendets tid är inne.

Svärdets smärta läks av ljusgestaltens beröring: Se, jag gör allting nytt. Och kanske vi anar något av den kärlek som utgjuts över oss från korsets kamp. Kanske anar vi ett uns av den kärlek som visar sig i detta underliga offer.

Kan någon älska mig så att han vill möta mig också i mitt inre mörker? Ja, någon kan älska just så – någon kan älska just dig så.

* * *

Jag menar att våra lidanden i denna tid ingenting betyder mot den härlighet som skall uppenbaras och bli vår. Ty skapelsen väntar otåligt på att Guds söner skall uppenbaras. Allt skapat har lagts under tomhetens välde, inte av egen vilja utan på grund av honom som vållade det, men med hopp om att också skapelsen skall befrias ur sitt slaveri under förgängelsen och nå den frihet som Guds barn får när de förhärligas.

Vi vet att hela skapelsen ännu ropar som i födslovåndor. Och till och med vi, som har fått Anden som en första gåva, också vi ropar i vår väntan på att Gud skall göra oss till söner och befria vår kropp. I hoppet är vi räddade - ett hopp som man ser uppfyllt är inte något hopp, vem hoppas på det han redan ser? Men om vi hoppas på det vi inte ser, då väntar vi uthålligt. På samma sätt är det när Anden stöder oss i vår svaghet. Vi vet ju inte hur vår bön egentligen bör vara, men Anden vädjar för oss med rop utan ord, och han som utforskar våra hjärtan vet vad Anden menar, eftersom Anden vädjar för de heliga så som Gud vill.

Vi vet att Gud på allt sätt hjälper dem som älskar honom att nå det goda, dem som han har kallat efter sin plan. Ty dem han i förväg har utvalt har han också bestämt till att formas efter hans sons bild, så att denne skulle vara den förstfödde bland många bröder. Dem han i förväg har utsett har han också kallat, och dem han har kallat har han också gjort rättfärdiga, och dem han har gjort rättfärdiga, dem har han också skänkt sin härlighet.

Rom 8:18-30